

Данюк Н. Іваненко Анатолій // Редакторський практикум: Літературні портрети сучасних українських письменників: Студентські дослідницькі роботи / Упоряд. В.І. Башманівський. Кафедра новітньої української літератури та соціальних комунікацій. – Випуск 2. – Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка. – 2012. – С. 98-101

ІВАНЕНКО АНАТОЛІЙ

Мої роки, мої думки...

Є таке село – Білокорівичі, що на Олевщині в Житомирській області. Поряд із ним був військовий гарнізон, і багато хто із уже минулого Союзу проходив там строкову службу. Анатолій Макарович Іваненко теж родом звідтіля, поліщук покоління тридцятих років.

Ріс напівсиротою – батька у зв'язку з релігійними переконаннями було заарештовано у 1937 році і розстріляно у м. Харкові. Сім'ю було репресовано.

На початку війни сім'я повернулася додому. В роки окупації був пов'язаний із партизанським підпіллям як зв'язковий-інформатор. У повоєнні роки здобув середню освіту, служив у армії, навчався у двох вузах (педагогічному та сільськогосподарському). По закінченні сільськогосподарського інституту авторові була запропонована робота в Українському інституті землеробства, але... вдома залишалася мати, маленька дитина і кохана дружина. Тому без вагань повернувся на рідну землю. Потім праця до сьомого поту – і в сільському господарстві, і в освіті, і в народному господарстві.

Лежав якось у лікарні, в шестимісній палаті, і до ранку написав:

А братія всю ніч хроне

Тріо та дуєтом,

Від безсоння через те

Я вже став поетом.

Отож, розуміємо, що поет – це людина або з даром Господнім, або...

З 1976 року доля пов'язала із заснованим у 1977 році селищем Олевськ, який розділяє на дві половини поліська річка Уборть.

Я люблю своє селище,

Стародавнє моє –

Із річкою здружилося,

І таке чарівне.

А зорі над Убортю

Не погаснуть в віках.

Ти пливи, наша юносте,

У дівочих вінках.

Народились ми з піснею

З нею йдем у віки.

Дари краю Поліського

Шлемо вам залюбки.

А зорі над Убортю...

І куди б ви не їхали –

Олевчан пізнаєш

По коробках з чорницями

І по мові їх теж.

А зорі над Убортю...

Ці рядки автора покладено на музику.

У нас, певно, зовсім так,

Як співа Малінін:

Берег правий, берег «тот»,

І звичайно лівий.

Тож сюди і приїздіть,

Як цвіте черемуха.

В п'яних пахощах її

Зникнуть усі немочі.

Зараз Анатолію Макаровичу 75 років, він заступник голови Олевської районної ради ветеранів війни і праці, полковник у відставці. Є частим гостем у школах міста. Дбає письменник про те, щоб ми пам'ятали минуле, пам'ятали тих, хто заради нас віддав своє життя, саме тому і взяв участь у підготовці напередодні 60-річчя Перемоги Радянського Союзу над фашистською Німеччиною фотоальбому «Люди високого гарту », в якому вміщені фотокартки учасників бойових дій, ветеранів Великої Вітчизняної, командирів партизанських загонів, підпільників. Фотоальбом мережать вірші Анатолія Макаровича:

*Як рідко бувають святії ті дати,
Коли промовляють: спасибі, солдате,
За подвиг безсмертний, за мир і свободу,
Не дав ти померти Європі народам.
За працю невтомну в роки повоєнні,
За спокій у домі і хліб наш щоденний,
Хвала тобі буде від діток, онуків,
Що вивів у люди й до храму науки,
Нехай не померкне в віках твоя слава,
Сповна борг поверне боржниця – держава.
Ще одна поезія, яка змушує задуматися над вічним:
У плити, в мармур вкарбувала,
Історія їх імена.
Щоби ми вічно пам'ятали,
Жахливе ймення те – війна.
Із покоління в покоління,
Ані вдень, ані вночі
Не згасне пам'яті сумління,
В тремтячій полум'ї свічі.*

Про свою творчу працю письменник говорить: «Буває щось як защемить... отоді і пишу» . Анатолій Макарович вважає своїм життєвим

кредо слова В. Маяковського про те, що «Поетом можеш и не быть, а гражданином быть обязан». Вважає, що людина щаслива лише тоді, коли має дружну родину та державу, тобто особисте в нерозривному зв'язку з громадським. Ось як він пише:

Живіть земним, не пніть ся в небо,

Є й на землі усе, що треба.

Радійте дню, що прожили,

Без помсти, заздрощів, хули.

Спілкуючись із поетом, відчуваєш, що від цієї людини йде якесь невидиме тепло, доброта. В будинку, збудованому власноруч Анатолієм Макаровичем, відчувається затишок, а він говорить, що багато що залежить і від господині, від її вміння створити затишок в оселі.

Хотілося б побажати поету А. М. Іваненку творчої наснаги і величезного здоров'я, довгих-предовгих років життя і праці на письменницькій ниві.